

GORENJCI NA DOLENJSKEM

Res je, da imamo Gorenjci hribe tik pred nosom, a smo se ljubitelji planin v Društvu medicinskih sester, babic in zdravstvenih tehnikov Gorenjske na letošnji že tradicionalni pomladanski pohod odpravili na Dolenjsko. Naš cilj je bil »dolenjski Triglav«, kot nekateri radi poimenujejo Trdinov vrh.

Organizacijo pohoda sta imela tudi tokrat v rokah zakonca Perčič. Kljub ne preveč obetavni vremenski napovedi sta na predvečer pohoda odločila: »Pohod bo!« In tako smo se 6. junija, na deževno sobotno jutro v zgodnjih urah zbrali na postajališčih Gorenjske. Na zadnji zbirni postaji v Kranju nam je organizatorica Dita sporočila, da je nekaj kolegic zaradi slabe vremenske napovedi odpovedalo udeležbo na pohodu, pa jim je lahko žal. Mi »ta pogumni« smo reskirali in za to smo bili poplačani.

Pot nas je vodila preko Ljubljane, po avtocesti smo kaj hitro prispeli v dolenjsko pokrajino. Na Dolenjskem so se vremena Kranjcem razjasnila, izza oblakov se je pokazalo sonce. Zakonca Perčič sta pohod organizirala zares popolno in profesionalno, kljub slabi napovedi je bilo poskrbljeno celo za lepo vreme. Tudi jutranja kavica v Novem mestu ni manjkala, po njej smo bili povsem pripravljene za hribovski podvig.

Vrh Svete Jere, kot so ga prvotno poimenovali domačini, od leta 1923 pa poimenovan po Janezu Trdini, je najvišja vzpetina v jugovzhodni Sloveniji in v Gorjancih (1178 m). Je tudi ena od najbolj spornih točk na slovensko hrvaški meji.

Na vrh smo se povzpeli iz vasi Gabrje mimo planinskega doma pri Gospodični. Pot je potekala po pretežno bukovem pragozdu, bila je nezahtevna, nekateri smo jo premagovali lažje in hitreje, drugi malo težje in bolj počasi, a na vrh smo prispeli vsi. Poplačani smo bili z lepim razgledom po dolenjski pokrajini, ob dobri vidljivosti se z vrha vidi vse do Julijcev in Kamniško Savinjskih Alp. Sicer pa ima Trdinov vrh pestro zgodovino. Že leta 1447 so tu postavili rimskokatoliško cerkev Svete Jere, od katere so ostale le ruševine, 1530 so na Gorjance začeli naseljevati Uskoke, ki so zraven zgradili še grškokatoliško cerkev Svete Ilije, ta cerkev pa je obnovljena. Med njima sedaj poteka državna meja med Slovenijo in Hrvaško. Na Trdinovem vrhu je od leta 1984 postavljen 90 m visok telekomunikacijski stolp.

Z vrha smo se spustili po južnem pobočju mimo Krvavega kamna in se okrepčali v planinski koči pri Gospodični. Vampi ali pa ričet, pa gorjanski fižol ter dolenjski žganci z ocvirkovo zabelo in seveda kozarček dolenjskega cvička so nam dali novih moči. Seveda nismo pozabili poskusiti vode iz znamenitega studenca Gospodična, ki ga je v svojih bajkah in povestih o Gorjancih opeval tudi dr. Janez Trdina in je baje pomladil grajsko gospo iz Mehovskega gradu. Morda je z leti studenec izgubil čarobno moč, zagotovo pa nas je pomladilo prijetno druženje in čudovit pohod. Nekoliko utrujeni smo se vrnili na izhodiščno točko v Gabrje. Sedeži v avtobusu so nam zelo prijali, toda lenarjenja je bilo kaj hitro konec. V načrtu smo imeli tudi ogled Kartuzije Pleterje in muzeja na prostem. Kartuzija Pleterje leži v tihi dolini ob vznožju Gorjancev in je danes edini kartuzijanski samostan v Sloveniji. Ogledali smo si staro gotsko cerkev, ki je edinstveni primer gotске sakralne stavbe v srednji Evropi in je izredno akustična zaradi lončenih resonančnih posod, ki so vzdane v stene. Kartuzijanski menihi živijo zelo odmaknjeno od javnega življenja, njihovo življenje smo spoznali s pomočjo multivizijskega prikaza. Bili smo navdušeni nad oazo miru in tišine, ki človeka poživlja.

Po ogledu multivizije smo se sprehodili do muzeja na prostem, ki predstavlja staro domačijo s Šentjernejskega polja iz leta 1833 in zajema kmečko hišo ter pripadajoča

gospodarska poslopja z dvoriščem. Navdušili smo se nad prijetnim sprejemom gostiteljice in prisrčnih domačih živali, tako da smo se kar neradi poslovili in se odpravili proti domu. Pohod je bil zelo prijeten, druženje pa prav tako. Rekli smo marsikatero, politično pa tudi strokovno, načrtovali tudi že prihodnje podvige, preživeli prečudovit dan povezani z naravo in spoznali še en košček naše lepe Slovenije. Posebna zahvala gre organizatorjema Diti in soprogu Tonetu, ki sta poskrbela za vse malenkosti, tudi za vreme, hvala vsem udeležencem za prijetno druženje in nasvidenje na jesenskem pohodu.

Zapisala: Judita Slak

Kranj, 24.6.2009